

Sygn. akt VII Ka 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Grzegorz Gładkojć

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Michała Rolikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 r.

sprawy M. B., córki R. i D. z domu G., ur. (...) w S.

obwinionej o wykroczenie z art. 58 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 października 2015 r. sygn. akt IX W 3057/15

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obwinioną M. B. niewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu,

II koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 56/16

UZASADNIENIE

M. B. została obwiniona o to, że w dniu 12 stycznia 2015 r. w O. przy ul. (...) wykonała zabieg wstrzyknięcia kwasu hialuronowego w kanaliki łzowe dla A. P. nie posiadając do tego odpowiednich uprawnień

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 30 października 2015 r. w sprawie IX W 3057/15

I obwinioną M. B. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty skazał ją na karę grzywny w wymiarze 1000,- (jeden tysiąc) złotych;

II na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił obwinioną od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania i opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca obwinionej i zarzuciła mu:

1/ obrazę prawa materialnego mianowicie art. 7 § 1 k.w. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie należało przyjąć, iż obwiniona M. B. podejmując decyzje o wykonaniu zabiegu na rzecz pokrzywdzonej działała w granicach kontratypu określonego w art. 7 § 1 k.w., tj. w usprawiedliwionej nieświadomości co do karalności popełnionego czynu,

2/ obrazę prawa materialnego wynikającą z dokonania błędnej wykładni przepisu art 58 ust. I Ustawy o zawodach lekarzy i lekarzy dentystów z dnia 5 grudnia 1996 r., będącą następstwem błędnego przyjęcia, iż czyn oskarżonej stanowił świadczenie zdrowotne polegających na rozpoznawaniu chorób oraz ich leczeniu.

3/ obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie art. 8 k.p.w. w zw. z 7 k.p.k. polegającego na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i wydanie wyroku wbrew okolicznościom wynikającym jednoznacznie z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego oraz logicznego rozumowania przejawiającego się w wyciąganiu wniosków nie znajdujących uzasadnienia w dowodach, oraz stawiania sprzecznych w stosunku do siebie tez oraz założeń, które przeczą podstawowym aspektom doświadczenia życiowego.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego w obecnym stanie sprawy i oraz prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i wobec przeprowadzonych dowodów brak jest podstaw do uznania M. B. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu.

Przede wszystkim odwołując się do treści art.58ust.1 przedmiotowej ustawy podkreślić należy, że wskazane tam **zachowanie ma polegać na rozpoznawaniu i leczeniu chorób**. Natomiast w ocenie Sądu Okręgowego zabieg, który przeprowadziła obwiniona nie spełniał tych warunków i tym samym M. B. nie zrealizowała znamion czynu zabronionego opisanego w wniosku u ukaranie.

W istocie bowiem obwiniona wykonała zabieg kosmetyczny, którego jedynym celem było upiększenie ciała oraz poprawienie wyglądu zewnętrznego pokrzywdzonej. W tym miejscu odwołać należy się do zeznań A. P., która w toku rozprawy podała, że: „jesteśmy kobietami; chciałam lepiej wyglądać; to zabieg poprawiający wygląd”- k.62 odw. Zauważyć przy tym należy, że z akt sprawy i zebranych dowodów w żadnym wypadku nie wynikają okoliczności, które wskazywałyby właśnie na konieczność rozpoznania i leczenia choroby pokrzywdzonej. Wręcz przeciwnie te okoliczności wskazują na to, że pokrzywdzona jest młodą i zdrową kobietą a zatem nie sposób przyjąć aby obwiniona rozpoznała u A. P. jakąkolwiek chorobę a następnie wykonując zabieg wstrzyknięcia kwasu hialuronowego ją leczyła. Zgodzić się zatem należy z argumentem skarżącej co do tego, że „niewłaściwym staje się twierdzenie Sądu o tym, że zabieg kosmetyczny wykonany przez obwinioną służył poprawie szeroko rozumianego zdrowia psychicznego pokrzywdzonej, ponieważ nie można przyjąć, iż realizacja każdego oczekiwania co do poprawy własnego wyglądu jest związana z celem leczniczym” – k.81 albowiem konieczność takiej poprawy zdrowia psychicznego nie wynika z przeprowadzonych dowodów. Nie oceniając w żaden sposób przekonania pokrzywdzonej co do własnego wyglądu podkreślić należy, że z analizy jej twierdzeń w żaden sposób nie może wynikać wniosek o konieczności rozpoznania i leczenia choroby, w szczególności że powyższego dopuściła się obwiniona. Zabieg przeprowadzony przez M. B. był zatem pozbawiony charakteru terapeutycznego czy też leczniczego i miał na celu wyłącznie poprawienie urody zainteresowanej.

Trafnie kwestionuje również skarżąca, wskazanie przez Sąd I instancji, że przerywanie ciągłości skóry jest tylko domeną lekarza (lub pielęgniarki), ponieważ podobne uszkodzenia naskórka czy przerywanie ciągłości skóry ma też miejsce w studiach tatuażu, gabinetach podologicznych, czy podczas mikropigmentacji- k.81. Zwrócić przy tym uwagę należy, że nie wydaje się do końca trafny argument przedstawiony w uzasadnieniu jak na k.69odw.-70 w zakresie wskazania na różnicę pomiędzy kwasem hialuronowym a tuszem służącym tatuowaniu (na niekorzyść tego pierwszego). Zważyć bowiem należy na to, że zebrane dowody nie pozwalają na podważenie twierdzeń obwinionej co

do nabycia legalnej substancji w hurtowni kosmetycznej- k.62 odw., przy czym faktycznie ***kwasy hialuronowy w przeciwieństwie do tuszu jest naturalną substancją, która występuje w organizmie człowieka.***

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że M. B. uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu- art.437§2 kpk i art.458pkt.2-3 kpk w zw. z art.109 kpw.

W myśl art.118§2 kpw koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.